

Bergens Tidende

idoren

7-3.

111041

(Målingen
7-3. 221
som Bakkha)

Raa

ekte sammenheng mellom de ressurser man får og de resultater man skaper
Tegning: Leif Raa

iente-
e alltid
skrevne
vakt-
ere de
n sub-
Faren
ølge av
stede.
ter hel-
ve kom-
ver som
om en
vendige
kke kan
ersonal-
dighets-
et i Fyl-
medisinsk
uasjonen

re. Man holder ikke ut et slikt arbeidspress, og søker seg til stillinger med mer akseptable arbeidsbelastninger. Personalflykten fører også til rekrutteringskrise. Den samme bekymringsfulle utviklingen gjør seg gjeldende også blant leger.

3: Kontor- og sekretærfunksjonene holder ikke tritt med aktivitetsvolumet ved avdelingen. Den lave bemanningen gjør at skriftlig korrespondanse ut fra avdelingen (til f.eks. primærleger) har et etterslep i tid på 2-5 uker etter ferdigstillelse fra legen. Man mangler regelmessig sekretærfunksjoner fra fredag ettermiddag til mandag morgen selv om pasientstrømmen går uavbrutt helg som

synes iallfall klart at det er dårlig samfunnsøkonomi å drive en av sykehusets nøkkelavdelinger til randen av sammenbrudd. Det er dårlig helsepolitikk når avdelingen gis vilkår som gjør at daglige viktige pasientoppgaver ikke kan ivaretas. Det er dårlig helsepolitikk og personalpolitikk når kronisk overbelastning og negative stimuleringsfaktorer dominerer, og derfor mange ansatte slutter etter kort tid.

Skal Medisinsk avdeling ved Haukeland Sykehus fortsatt ha de oppgaver som er skissert, må ressurser tilføres i form av flere senger og øket bemanning. Det er en politisk oppgave! Skal vi fortsatt kunne gi en akseptabel medisinsk behandling i valg-

Historiens eiere

Av Olav Engen

Så har man fått tak i Odd-Bjørn Fures omskrevne og kritikerroste pamflett «Kampen mot glemse-len». Skarpsindige kritikere har notert at Fure er ute i ulendt terreng når det gjelder synet på ytringsfriheten, men Fures problem går dypere.

debatt

Vj er noen som har forestilt oss at ytringsfriheten har en positiv verdi, at det er nødvendig å belyse sakene fra alle sider for å få full innsikt. Skarpe blikk fra alle vinkler vil også bidra til å luke ut ugress som kan ha lurt seg inn blant de verdifulle planter.

Fure ønsker ikke sensur eller straffebestemmelser. Hans løsning er at en våken presse skal luke ut uønskede ytringer, f.eks. fra hans historikerkolle-ga Hans Fredrik Dahl. Arnfinn Moland, leder for Hjemmefrontmuseet, har sagt noe lignende i Ulateigdebatten. Begrunnelsen er denne: I spørsmålene omkring 2. verdenskrig finnes det en, og bare en SANNHET. Den innerste, grunnleggende og udiskuterbare sannhet er ifølge Fure at «krigen mellom Nazi-Tyskland og de vesteuropeiske statene og USA var en konflikt mellom et barbari og statsterrorisme og relativt siviliserte stater». Historisk sett er dette en cnestående situasjon. I ingen annen konflikt, verken Vietnamkrig, kald krig, Golfkrig, Palestina eller Jugoslavia, for å nevne noen eksempler, har det vært alminnelig enighet om at en part hører til «the bad guys», for å bruke amerikansk filmsjargong.

Å sette på trykk noe som ikke stemmer med SANNHETEN, gir ifølge Fure en forkludring, ikke opplysning. Hvem er det som bestemmer hva som er SANNHET?

Historikerne utfordres utfordres til å prøve denne hypotesen: Sannheten defineres av historiens eier, og ikke av historikerens frie og uavhengige forskning. I tilfellet med hjemmefronten kan eieren lett identifiseres som de gjellevende veteraner, med Gunnar «Kjakan» Sonstebj i spissen, Jens Chr. Hauge i bakgrunnen, og Hjemmefrontmuseet som utøvende organ. Eiernes bekymring er følgende: «Når de siste gjellevende fra krigen er borte, de som vet hva som skjedde, hvem skal da forvalte eierskapet?» Man stoler øyensynlig ikke på de utallige bøkene som er skrevet og den overveldende dokumentasjon som etter sigende skal foreligge.

Som kjent er Fures bok skrevet på grunnlag av den store historikerdebatten i Dagbladet, som startet 25. juni (agurktid) med en artikkel av Hans Fredrik Dahl «Sår som ikke gror». Dahl foretok en sammenligning mellom to bøker: En Goebbelsbiografi av den britiske historiske skribent David Irving, og «Hitler's willing Executioners» av den jødiske professor Daniel Goldhagen. Merkelig nok er den siste boken helt fravarende i Fures pam-

teater/
«Not l»
av Sami
Bouvet
rasjen
Spill i
hypnot
ninger/
Bouvet
pler sta
grep, he
midle
på. Der
å under
terbegr
alle m
ker de
inviter
install
ledkur
dere d
høre
en n
stumr
Det
Becke
av Cl
Blitz-
sjone
gjenn
ridor
ler
dom
de i
på
jern
det
H
høy
kel
son
hve
res
kel
i
fal
ist
av
m
sn
k
k
fi
v
j

aktivitetsvolumet ved avdelingen. Den lave bemanningen gjør at skriftlig rapportering oppad fra avdelingen (til f.eks. primærleger) har et etterslep i tid på 2-5 uker etter distigstillelse fra legen. Man mangler regelmessig sekretærfunksjoner fra fredag ettermiddag til mandag morgen selv om pasientstrømmen går uavbrutt helg som hverdag. Når sentrale støttefunksjoner for dokumentasjon og kommunikasjon således svikter eller uteblir, sier det seg selv at faren for feil og forsinkelser er påtrengende.

Penger er viktig, men kunnskap om konsekvensene er enda viktigere

Fins det løsninger på disse problemene? Ropes det igjen på ressurser til et sykehus og en sykehusavdeling med tilsynelatende uendelig behov? Ressursmangelen er uomtvistelig! Verre er det hvis ansvarlige myndigheter ikke har full kjennskap til konsekvensene av ressursmangelen. Hensikten med denne artikkelen er å belyse noen av disse konsekvensene. Det

rapportene har kronisk overbelastning og negative stimuleringsfaktorer dominerer, og derfor mange ansatte slutter etter kort tid.

Skal Medisinsk avdeling ved Haukeland Sykehus fortsatt ha de oppgaver som er skissert, må ressurser tilføres i form av flere senger og øket bemanning. Det er en politisk oppgave! Skal vi fortsatt kunne gi en akseptabel medisinsk behandling i valgåret, trengs snarlig bemanningsøkning, særlig av sykepleiere. Det er også en politisk oppgave, faktisk en hastesak! Men aller først bør sykehuseieren vise vilje til å «ta pulsen og temperaturen» på Medisinsk avdeling, stille rett diagnose, og sørge for korrekt behandling av pasienten etter de standarder man selv ønsker når man trenger hjelp.

Kronikk/kontaktpersoner

Normann Kirkeefde 55 21 46 03
Kjartan Rødland 55 21 46 58
Faks 55 21 46 81
E-post:
Kronikk@bergens-tidende.no

en og igjen

5 år etter verket og 50 år etter død. Finn Berner var født 5. september 1891, og Bergens Tidende publiserte en lang artikkel om ham ved årsminnet. (Sterke reaksjoner på de uheldige vindusutskiftninger publisert i BT umiddelbart etter, 4. november 1991 ved undertegnet). Han hadde sin oppvekst i Bergen og vant de første årskull som utdannet ved Norges Tekniske Høyskole. Deretter arbeidet han som arkitekt hos Arneberg og Poulsson, og ble senere store Oslo-arkitekter med mange monumentaloppgaver. Finn Berner var således vel fortrolig med arkitektur og hadde store målestokk da han etter utdanningen utdannede studiereiser i utlandet slo ned i Bergen med egen arkitektkontor fra 1920. Vår bys ledende personlighet må åpenbart ha vært klar over betydningen, for planene for Torshovsbygningen utforming forelå allerede i 1992, enda mer monumental de som er realisert. Han fikk utmerkelse og tillitsverv i Bergen, blant annet som formann i Skjønnhetsrådet 1923 til han i 1927 ble utnevnt til professor i monumentalarkitektur

ved NTH, der han ble til sin død i 1947.

Etter at Torgallmenningen ble bilfri er den av byens befolkning tatt i bruk på en langt mer aktiv måte og til så mange tiltak. Velforeningens og arkitekt Kåre Frølichs nåværende baldakiner over fortauene er lave og udmyke i forhold til de monumentale søyler som reiser seg fritt og høyt over dette nye motiv. De reduserer ikke plassens breddevirking og runder uanstrengt hjørner til sidegatene. Heller ikke er der noe konfliktsforhold til uttrukne arkader.

Annonseavisen nr. 8 - 1997 melder om strid om finansieringen av glass-takene, forståelig nok at man nødvendigvis deltar aktivt ved tiltak av så diskutabel verdi. De sparte midler anvendes langt bedre til tilbakeføring til de opprinnelig vindusformer i de øvre etasjer. Finn Berners intensjon ved de halvt uttrukne søylekapitel bør utredes fulgt opp med utforminger som på en positiv og aktiv måte vil kunne bringe liv til de store nøytrale veggflater i de øvre etasjer.

sjon som etter sigende skal foreligge.

Som kjent er Fures bok skrevet på grunnlag av den store historikerdebatten i Dagbladet, som startet 25. juni (agurktid) med en artikkel av Hans Fredrik Dahl «Sår som ikke gror». Dahl foretok en sammenligning mellom to bøker: En Goebbelsbiografi av den britiske historiske skribent David Irving, og «Hitler's willing Executioners» av den jødiske professor Daniel Goldhagen. Merkelig nok er den siste boken helt fraværende i Fures pamphlett.

Hovedmotstander til Dahl var Rolf Hobson fra Institutt for forsvarsstudier. En representant for historieeieren, den tidligere Auschwitzfangen Leo Eitingen, tok ordet på et senere stadium:

Hvilken rolle spiller det egentlig om de var «sikre gassofre» eller om de var skutt på flukt eller henrettet i dødsblokken (nr. 11), hengt på appellplassen eller forgiftet med fenolsprøyter i hjertet, slått i hjel under det umenneskelige slavearbeidet, sultet i hjel, drevet i det elektriske gjerdet eller misbrukt til og avlivet etter kriminelle «medisinske» eksperimenter.

Fra offerets synspunkt er det like tragisk om man dør av pest eller kolera, men ikke for legen som skal dele ut medisin eller vaksiner mot nye utbrudd. Historikeren vil alltid være nødt til å spørre. Når, hvor, hvordan, hvorfor osv. Gasskamrene har til nå stått svært sentralt som bevis på den enestående systematiske brutalitet, i det nazistiske systemet. Til tross for at han (selvsagt) gir uforbeholden tilslutning til Eitingen, holder Fure fast på det tradisjonelle synet. I motsetning til hva mange tror, finnes det ingen overveldende og sikker dokumentasjon om gasskamrene. Dette har vært forklart med at operasjonen ble foretatt i ytterst hemmelighet av en liten nazistisk elite, og at sporene ble systematisk skjult. Revisjonistene setter inn sine hovedstøt mot dette svake punkt, og gjør forsøk på naturvitenskapelige og tekniske undersøkelser. David Irving benekter jo ikke at konsentrasjonsleirene eksisterer, eller at fanger døde i Auschwitz, men kun at fanger ble systematisk avlivet i millionvis i gasskamrene.

Her kan vi sammenligne Leo Eitingers utsagn med den av Fure unevnte Daniel Goldhagen. Heller ikke Goldhagen legger avgjørende vekt på gasskamrene, de har kun sekundær betydning som et våpen blant mange andre. Drivkraften i jødeforfølgelsene var uansett en etnisk basert, dødelig antisemittisme hos millioner av vanlige tyskere. Til tross for at enkelte historikere har gjort forsøk på imøtegå Goldhagen, ser det ut at boken, med sine historiske svakheter og opplagte feil, er i ferd med å bli en bibel for dem som studerer Holocaust. Og når historiens eiere har gjort sitt valg, har historikerne bare å abdisere, hvis de ikke vil bli støtt ut i det ytterste mørke som kjettere. Det er dette som nå er i ferd med å skje med Hans Fredrik Dahl.